

LBRIS

We know
books

Troy James Weaver, *Marigold*

Copyright © Troy James Weaver, 2016

All rights reserved.

© Alice Books, 2026, pentru ediția în limba română

All rights reserved.

Design copertă: Faber Studio

Imagine copertă: © kostins / Shutterstock.com

Redactare: Bogdan Coșa

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEAVER, TROY JAMES

Gălbenele / Troy James Weaver; trad. din lb. engleză de Vlad Drăgoi. - Valea

Lupului: Alice Books, 2026

ISBN 978-630-6676-61-3

I. Drăgoi, Vlad (trad.)

821.111

Troy James Weaver

Gălbenele

Traducere din limba engleză de Vlad Drăgoi

2026

Înainte să mă dau jos din pat și să mă târăsc spre baie, primul gând pe care îl am când deschid ochii e: *Băga-mi-aș, m-am trezit*. Pe urmă mă pun iar la somn vreo zece minute, poate o ieși mai bine. Trec minutele alea, mă rostogolesc, îmi zic: *Pizda mă-sii, sunt făcut să trăiesc* – apoi alunec, merg ca prin smoală, mă spăl pe dinți, mă cac, fac un duș, mă rad. Dar înainte de toate astea, înainte ca un singur cuvânt să iasă din mine, înainte să mă scarpin și să cobor din pat, mă holbez la cifrele roșii și strălucitoare de pe radio și mă întreb unde a zburat tot timpul. Opt ore de somn în fiecare noapte, vreme de douăzeci și nouă de ani. Am fost viu doar două treimi din cât am. Asta fără să pun la socoteală moțăitul din weekenduri.

Sun la linia antisuicid, îmi dă ocupat, așa că mă întreb dacă nu cumva e un semn al vremurilor în care trăim.

Primesc o prostie de mesaj despre o trupă sau ceva similar de la puștiul nou de la muncă. Are un tic nervos, își tot răsuțește părul. E abia 7:30 dimineața. Da, îmi plac și mie ăia de la Cocteau Twins, cui nu-i plac, dar: *Pe bune, frățică, chiar era așa urgent?* Casc în timp ce apăs pe link, ascult piesa și mă mișc clătinat către baie. Mi-a luat o grămadă să devin ceea ce sunt – cinic până în măduvă și gata să mor –, însă domnul cărlionți n-a prins încă mesajul. Sigur, poate avem destule în comun, dar habar n-are cât de distrus sunt – și-s mari șanse ca nici eu să nu știu mai bine.

Înainte ca periuța să-mi rașcheteze dinții, înainte de căcare, de duș, de bărbierit, fac ochii cât cepele în oglindă și mă gândesc la cât de mult mi-ar plăcea să mă bag iar în pat și să mătur sub covor toată afacerea cu trezitul. Apoi la cum mica mea problemă s-ar putea rezolva cu un simplu rastel. Fiindcă dacă aș avea așa ceva, chiar deasupra patului meu l-aș pune, iar într-o zi ar trebui să cumpăr o armă pentru el – pe care, dacă aș avea-o, într-o dimineață m-aș putea trezi fără să-mi fie frică să o folosesc. Așa cum, dacă aș avea un blender, mi-aș face o margari-ta. Ce pula mea să faci cu un blender, ce altceva? Cu un blender n-ai cum să-ți zbori creierii.

Conduc spre muncă și număr tomberoanele aliniată ca niște pietre funerare lângă borduri. Atât de mult gunoi, adunat, stivuit, și asta în fiecare zi, până când devine una cu peisajul. E minunat. Mă gândesc la grămada de lucruri de care vreau să scap, să le arunc, dar atunci îmi zic: *Bag pula, mai bine le țin pe toate. E mult prea ușor să le fac vânt.* Apoi: *Căcat, iar am uitat să scot tomberonul.* Casa mea e o groapă de gunoi. Nici măcar nu reciclez.

Mijesc ochii sub plafonul cenușiu, lăsat, și fixează dungile galbene – ordinea făcută de om. Liniile astea arată întregii cirezi încotro s-o ia, le ajungem din urmă și le depășim doar pentru a fi ajunși din urmă și depășiți, mereu readuși laolaltă cu restul lumii. Niște dungi care ne indică drumul către joburile noastre de sclavi, către Wal-Mart-urile noastre cretine. Adevărații rebeli, eroi în slujba dezordinii și anarhiei, sunt martirii care mor în cel mai banal mod cu putință: accidental. Cine poate ști? Mă uit la odometru, observ că am depășit limita și slăbesc puțin accelerația în timp ce pornesc radioul ca să-mi îngrop gândurile. Cred că văd un polițai. Alarmă falsă, e doar un Ford Focus alb care se bagă-n curul meu. Garrison Keillor trăncănește despre scriitori pe care nu i-a citit, îmi zic că trei mucuri de țigări puse cap la cap fac o unitate de măsură pe care mă pot baza, becul de benzină se face roșu – și atunci știu că am ajuns la lucru. Imediat ce dau cu ochii de cărămizile alea roșii, de forma clădirii, tot ce-mi vine în minte e un sicriu negru și strălucitor, înălțându-se cu indiferență deasupra tuturor dorințelor și nevoilor. Alteori văd nori de furtună. Să-mi iau medical în ziua cu pricina? Așa măcar o să fiu plătit când o fac.

Morții îmi vorbesc prin gura celor vii – clienți furioși, fără nicio excepție. Din cauză că un stânjel sau un crin nu s-a deschis la timp pentru o înmormântare, din cauză că nuanța cutare de coral a fost nuanța greșită, din cauză că morții devin de neînțeleși atunci când nu-și mai pot spune singuri oful, sunt făcut inapt, mi se spune că fac o treabă de mântuială, iar uneori, și asta e cel mai rău, mă amenință că mă vor căuta la locul de muncă și îmi vor înfige trandafiri roșii în cur.